

Danielin kirja – sata kahdeksantoista

Profeetallinen varoitus Jerusalemlle: vertauskuvallinen kuvaus lopunajan tapahtumista

Jeff Pippenger

2024-03-05

Seitsemän varoituksen vuotta vuodesta 63 aina vuoteen 70 asti, joista julisti se mies, joka kulki ”ylös ja alas Jerusalemin kaduilla julistaen niitä voihuutoja, joiden oli määrä kohdata kaupunkia”, olivat olleet esikuvallisesti kuvattuna siinä varoituksessa, joka annettiin Jerusalemlle kolmen ja puolen vuoden ajan, ensiksi Kristuksen palvelutyössä ja sitten kolmen ja puolen vuoden ajan opetuslasten palvelutyössä. Aiemmissa artikkeleissa on jo osoitettu, että Jerusalemin hävitys olisi voitu saattaa täytäntöön ristillä tai myöhemmin Stefanuksen kivittämisen yhteydessä, mutta Jumalan pitkämielisyys lykkäsi Hänen tuomiotaan kaupungin ja kansan ylle.

”Ja jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa tomuksi.” Ne ihmiset, jotka hylkäsivät Kristuksen, saisivat pian nähdä kaupunkinsa ja kansansa hävitetyiksi. Heidän loistonsa murtuisi ja hajaantuisi kuin tomu tuulen edessä. Ja mikä juutalaiset tuhosi? Se oli kallio, joka, jos he olisivat rakentaneet sen varaan, olisi ollut heidän turvansa. Se oli halveksittu Jumalan hyvyys, torjuttu vanhurskaus, väheksytty armo. Ihmiset asettuivat vastustamaan Jumalaa, ja kaikki se, mikä olisi ollut heidän pelastuksensa, kääntyi heidän hävityksekseen. Kaiken, minkä Jumala oli säästänyt elämäksi, he havaitsivat koituvan kuolemaksi. Juutalaisten Kristuksen ristiinnaulitsemiseen sisältyi Jerusalemin hävitys. Golgatalla vuodatettu veri oli se paino, joka upotti heidät perikatoon sekä tässä maailmassa että tulevassa. Niin on oleva myös sinä suurena viimeisenä päivänä, jolloin tuomio kohtaa ne, jotka hylkäävät Jumalan armon. Kristus, heidän loukkauksallionsa, ilmestyy silloin heille kostavana vuorena. Hänen kasvojensa kirkkaus, joka vanhurskaille on elämä, on oleva jumalattomille kuluttava tuli. Hylätyn rakkauden ja halveksitun armon tähden syntinen joutuu hävitetyksi.

Monin vertauskuvin ja toistuvien varoituksin Jeesus osoitti, mikä olisi Jumalan Pojan hylkäämisen seuraus juutalaisille. Näillä sanoilla Hän puhui kaikille kaikkina aikoina, jotka kieltäytyvät vastaanottamasta Häntä Lunastajanaan. Jokainen varoitus koskee heitä. Häväisty temppeli, tottelematon poika, väärät viinitarhurit, halveksivat rakentajat — kaikilla näillä on vastineensa jokaisen syntisen kokemuksessa. Ellei hän tee parannusta, se tuomio, jota ne ennakoivat, on oleva hänen osansa.” Aikakausten Toivo, 600.

Seitsenvuotinen ajanjakso, jonka aikana mies todisti Jerusalemlle, jakautui ensimmäisen piirityksen kohdalla kahteen yhtä pitkään, tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän mittaiseen jaksoon. Nuo seitsemän vuotta kuvasivat Jerusalemin hävitystä, ja Kristuksen ja opetuslasten palvelutyön seitsemän vuotta kuvasivat Jerusalemin hävityksen alkua, ja Jeesus havainnollistaa aina lopun alun avulla. Nämä seitsemän vuotta olivat myös esikuvallisesti ilmaistut pohjoista valtakuntaa vastaan kohdistetuissa ”seitsemässä ajassa”, jotka jakautuivat kahteen yhtä pitkään, tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden mittaiseen jaksoon.

Kun moderni Rooma toistaa pakanallisen ja paavillisen Rooman historian, jossa kirjaimellinen ja hengellinen Jerusalem tallataan maahan, ja kun moderni Rooma toistaa ne kaksi historiaa niistä kahdesta varoitusajasta, jotka annoi mies vuodesta 63 vuoteen 70 saakka, ja kun moderni Rooma toistaa sen historian, jota kuvaavat ne kaksi ajanjaksoa, jolloin Kristus ja opetuslapset vaelsivat Jerusalemiin ja sieltä pois kolmen ja puolen vuoden ajan, silloin tulee ilmenemään kaksi erillistä ajanjaksoa, vaikka viimeisinä päivinä ”aikaa ei enää ole”.

Näistä kahdesta ajanjaksosta jälkimmäinen on vertauskuvallinen neljäkymmentäkaksi kuukautta, jonka aikana moderni Rooma toteuttaa viimeisen vainonsa uskollisia vastaan, kun sen kuolinhaava paranee pian tulevan sunnuntailain myötä. Tuo vertauskuvallinen neljäkymmentäkaksi kuukautta on näistä kahdesta ajanjaksosta toinen, ja se on modernin Rooman toimeenpanevan tuomion ajanjakso. Tätä ajanjaksoa edeltää elävien tutkiva tuomio Laodikean adventismissa.

Mies, joka esitti varoituksen kirjaimelliselle Jerusalemlle, kuoli Tituksen piirityksessä. Hän ei kuollut hävityksessä, vaan sitä edeltäneen piirityksen aikana, sillä yksikään kristitty ei kuollut Jerusalemin hävityksessä.

”Seitsemän vuoden ajan eräs mies kulki ylös ja alas Jerusalemin katuja julistaen onnettomuuksia, jotka olivat kohtaavat kaupunkia. Päivin ja öin hän lauloi tuota hurjaa valitusvirttä: ’Ääni idästä! ääni lännestä! ääni neljästä tuulesta! ääni Jerusalemiä ja temppeliä vastaan! ääni sulhasia ja morsiamia vastaan! ääni koko kansaa vastaan!’ — Ibid. Tämä outo olento vangittiin ja ruoskittiin, mutta hänen huuliltaan ei päässyt ainoatakaan valitusta. Herjauksiin ja pahoinpitelyyn hän vastasi ainoastaan: ’Voi, voi Jerusalemiä!’ ’voi, voi sen asukkaita!’ Hänen varoitushuutoaan ei vaiennettu ennen kuin hänet surmattiin siinä piirityksessä, jonka hän oli ennustanut.” Suuri taistelu, 29, 30.

Mies kuoli piirityksen aikana, mutta ei lopullisessa hävityksessä, ja lopullinen hävitys edustaa armonajan päättymistä ja seitsemää viimeistä vitsausta. Mies on sen vuoksi vertauskuva sanomasta lähteä Jerusalemissa ensimmäisen piirityksen aikana. Kristityt pakenivat silloin, ja ensimmäisten kolmen ja puolen vuoden aikana mies oli vertauskuva ryhmästä, joka ei kuole Jerusalemissa, ja toisten kolmen ja puolen vuoden aikana hän on vertauskuva viimeisistä kristityistä, jotka kuolevat ennen armonajan päättymistä. Ensimmäisenä ajanjaksona hän yksilöi sataneljäkymmentäneljä tuhatta, ja toisena kolmen ja puolen vuoden ajanjaksona hän edustaa sitä suurta joukkoa, joka kuolee toisen ajanjakson aikana.

Miehen sanoman tallensi historioitsija, ja se esitettiin kuutena äänenä. Kun hänet lopulta vangittiin, hänen seitsemäs ja viimeinen sanomansa oli: ”voi, voi” Jerusalemlle ja sen asukkaille. Ensimmäinen tallennettu ”ääni” oli ”ääni idästä”, ja hänen viimeinen sanomansa oli ”voi”. Hänen sanomansa ensimmäinen aines ja hänen sanomansa viimeinen aines olivat se raamatullinen vertauskuva, joka edustaa islamia, sillä islam on Raamatussa ”idän” lapsia, ja heitä kuvataan ”itätuulessa”. Sanan ”voi” kahdentuminen hänen viimeisessä sanomassaan heijastaa Modernin Babylonin loppua, jolloin maan kuninkaat huutavat kolmesti: ”Voi, voi sitä suurta kaupunkia.” Kreikan sana, joka on Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun kolmessa jakeessa käännetty sanalla ”voi”, on kahdeksannen luvun kolmastoista jakeessa käännetty samoin sanalla ”voi”.

Ja minä näin, ja kuulin yhden enkelin lentävän keskitaivaalla ja sanovan suurella äänellä: Voi, voi, voi maan asukkaita niiden muiden pasuunanäänten tähden, jotka kuuluvat niille kolmelle enkelille, jotka vielä tulevat soittamaan! Ilmestys 8:13.

Miehen julistus: ”voi, voi”, kuvaa kolmen vitsauksen kolminkertaista sovellutusta, sillä ensimmäisen Vitsauksen osatekijät yhdessä toisen Vitsauksen osatekijöiden kanssa, ”rivi rivin päälle”, yksilöivät kolmannen Vitsauksen osatekijät, aivan kuten maan kuninkaiden kolme huudahdusta ”voi, voi” kahdeksannessatoista luvussa edustavat kolmatta Vitsausta sellaisena kuin ensimmäinen ja toinen Vitsaus sen vahvistavat. Miehen sanoman alku ja loppu esikuvallisti kolmannen Vitsauksen islamin sanoman.

Hänen sanomansa ensimmäinen ilmaus oli ääni ”idästä”, ja ”itä” on islamin symboli, mutta se on myös idästä nousevan sinetöivän enkelin tunnusmerkki.

Ja tämän jälkeen minä näin neljä enkeliä seisomassa maan neljällä kulmalla, pidättäen maan neljää tuulta, ettei tuuli puhaltaisi maan päälle eikä meren päälle eikä yhteenkään puuhun. Ja minä näin toisen enkelin nousevan idästä, ja hänellä oli elävän Jumalan sinetti; ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta vahingoittaa maata ja merta, sanoen: Älkää vahingoittako maata älkääkään merta älkääkään puita, ennen kuin me olemme merkinneet Jumalamme palvelijat heidän otsiinsa. Ja minä kuulin sinetillä merkittyjen luvun: ja heitä oli sinetillä merkitty sataneljäkymmentäneljä tuhatta kaikista Israelin lasten sukukunnista. Ilmestys 7:1–4.

Kertomuksessa Eliasta Karmelvuorella, kun hän katsoi merta kohti ja näki pilven, hän katsoi länteen, sillä Karmelvuori sijaitsee Välimeren lähellä.

Ja seitsemännellä kerralla hän sanoi: Katso, merestä nousee pieni pilvi, miehen kämmenen kokoinen. Ja hän sanoi: Mene ylös, sano Ahabille: Valmista vaunusi ja lähde alas, ettei sade pidättäisi sinua. 1. Kun. 18:44.

Elia olisi ollut kasvot länteen, Välimeren suuntaan. Luukkaan evankeliumin luvussa kaksitoista Kristus puhuu siitä, että Hänen sanomansa on jakautumisen sanoma.

Luuletteko, että minä olen tullut tuomaan rauhan maan päälle? Minä sanon teille: en, vaan pikemminkin eripuraisuutta. Sillä tästedes on viisi yhdessä talossa jakautunut, kolme kahta vastaan ja kaksi kolmea vastaan. Isä joutuu riitaan poikaa vastaan ja poika isää vastaan; äiti tytärtä vastaan ja tytär äitiä vastaan; anoppi miniäänsä vastaan ja miniä anoppiaan vastaan. Ja hän sanoi myös kansalle: Kun näette pilven nousevan lännestä, sanotte te heti: Tulee sade; ja niin tulee. Ja kun näette etelätuulen puhaltavan, sanotte te: Tulee helle; ja niin tapahtuu. Te ulkokullatut, maan ja taivaan muodon te osaatte arvioida; mutta kuinka on, ettette osaa arvioida tätä aikaa? Luuk. 12:51–56.

Jerusalemille annetun sanansaattajan sanoman kantaa Alfa ja Omega -allekirjoitusta, sillä alku ja loppu yksilöi kolmannen Voi-huudon islamin, ja ”idän” äänen kanssa se samalla yksilöi islamin sanoman sinetöiväksi sanomaksi. ”Toinen ääni” ”lännestä” yksilöi myöhäissateen, joka on viimeinen sade, ja kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä. ”Lännen” sanoma on myöhäissateen sanoman vertauskuva, joka synnyttää kaksi palvojien luokkaa. Toinen luokka ei

kykene tunnistamaan myöhäissateen sanomaa, sillä he ”eivät erota tätä aikaa”.

Sanansaattajan sanoman seuraava osatekijä on ”neljän tuulen” ääni, joka on sekä sinetöimissanoma että islamin vihaisen hevosen sanoma, sellaisena kuin sitä edustaa kolmas voi-huuto. Seuraava osatekijä kohdistuu Jerusalemiä ja temppeliä vastaan ja yksilöi siten kaikkien profeettojen sanoman, joka tunnistaa ihmisluokan, jonka ohi kuljetaan, sillä he ovat perustaneet pelastusvaatimuksensa eivät Kristukseen vaan temppeliin ja perintöönsä Jumalan valittuna kansana. He ovat niitä, jotka kautta pyhän historian esitetään julistavan: ”Herran temppeli, Herran temppeli olemme me.” Jerusalemiä ja temppeliä vastaan annettu sanoma on Laodikean sanoma.

”Ei ole mitään syytä ihmetellä sitä, ettei seurakuntaa elävöitetä Pyhän Hengen voimalla. Miehet ja naiset syrjäyttävät sen opetuksen, jonka Kristus on antanut. Viha ja ahneus saavuttavat voiton. Sielun temppeli on täynnä pahuutta. Kristukselle ei ole sijaa. Ihmiset seuraavat omia turmeltuneita teitään. He eivät tahdo ottaa vaarin Vapahtajan sanoista. He jättävät itsensä oman valtansa varaan, hyläten nuhteet ja varoitukset, kunnes lampunjalka siirretään paikaltaan ja hengellinen arvostelukyky hämmentyy inhimillisten käsitysten vuoksi. Vaikka he ovat puutteellisia palveluksessa, he vanhurskauttavat itsensä sanoen: ’Herran temppeli, Herran temppeli olemme me.’ He syrjäyttävät Jumalan lain voidakseen seurata oman mielikuvituksensa valoa.” Review and Herald, 8. huhtikuuta 1902.

Sanansaattaja kohotti sitten varoitussanomansa äänen sulhasia ja morsiamia vastaan vertauskuvana menetelmästä ”rivi rivin päälle”, sillä viimeisten päivien profeetallinen linja on oleva aivan samanlainen kuin profeetallinen linja Nooan päivinä, jolloin he naivat ja naittivat juuri sillä hetkellä, kun hävityksen tulva oli vähällä vyöryä yli heidän maailmallisten pyrkimystensä ja suunnitelmiansa.

”Raamattu julistaa, että viimeisinä päivinä ihmiset ovat uppoutuneet maailmallisiin toimiin, nautintoihin ja rahanhankintaan. He ovat sokeita iankaikkisille todellisuuksille. Kristus sanoo: ”Niin kuin oli Nooan päivinä, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva. Sillä niin kuin ihmiset ennen vedenpaisumusta olivat syömässä ja juomassa, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, eivätkä tienneet, ennen kuin vedenpaisumus tuli ja tempasi heidät kaikki mukaansa, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.” Matteus 24:37–39.

”Niin on tänäkin päivänä. Ihmiset kiittävät eteenpäin voitonpyynnin ja itsekkään nautinnon tavoittelussa, ikään kuin ei olisi Jumalaa, ei taivasta eikä tulevaa elämää. Nooan päivinä vedenpaisumuksen varoitus lähetettiin säikäyttämään ihmiset heidän pahuudessaan ja kutsumaan heitä parannukseen. Samoin Kristuksen pian tapahtuvan tulemuksen sanoma on tarkoitettu herättämään ihmiset heidän uppoutumisestaan maallisiin asioihin. Sen tarkoituksena on havahtua heidät tajuamaan iankaikkiset todellisuudet, jotta he ottaisivat vaarin kutsusta Herran pöytään.

”Evangeliumin kutsu on annettava koko maailmalle — ‘kaikille kansoille ja sukukunnille ja kielille ja kansanheimoille’. Ilmestys 14:6. Viimeisen varoituksen ja armon sanoman tulee valaista koko maa kirkkaudellaan. Sen tulee tavoittaa kaikki ihmisluokat, rikkaat ja köyhät, korkea-arvoiset ja alhaiset. ‘Menkää teiden varsille ja aitovierille’, Kristus sanoo, ‘ja

pakottakaa heidät tulemaan sisälle, että minun huoneeni täyttyisi.” Kristuksen vertaukset, 228.

Varoituksen viimeistä osatekijää korostetaan edellisessä jaksossa. Sanoma, joka esitetään äänenä ”kaikkea kansaa” vastaan, on iankaikkinen evankeliumi, joka osoittaa välttämättömäksi täyttää evankeliumin vaatimukset pelastuakseen. Iankaikkisen evankeliumin ensimmäinen vaatimus on pelätä Jumalaa, ja tuo pelko perustuu siihen todellisuuteen, että meidän syntimme naulitsivat ristille Kristuksen, elävän Jumalan Pojan.

Jokainen Jerusalemiin lähetetyn sanansaattajan seitsemän palvelusvuoden osatekijä edusti iankaikkista evankeliumia, joka oli sama evankeliumi, joka esitettiin niiden seitsemän vuoden aikana, jolloin Kristus vahvisti liiton monien kanssa vuodesta 27 vuoteen 34. Se on myös se iankaikkinen evankeliumi, jota julistetaan viimeisten päivien kahdessa viimeisessä ajanjaksossa, ja se liittyy erityisesti myöhäissateen sanomaan, ollen kolmannen Voi-huudon islamin sanoma. Se osoittaa sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen, vehnän ja lusteiden erottamisen, lusteiden laodikealaisen tilan sekä profetian kolminkertaisen sovelluksen myöhäissateen menetelmän vertauskuvana, joka on ”rivi rivin päälle”.

Seitsemän vuoden sanoma tuossa historiassa on profeettallisesti asetettu niiden ”koston päivien” yhteyteen, jotka olivat osa aivan ensimmäistä mainintaa Kristuksen sanomasta ja työstä, ja Hänen sanomansa ja työnsä on toistettava viimeisinä päivinä sadan neljäkymmenen neljän tuhannen toimesta. Silloin he tunnistavat sanomansa profeettallisessa ”Jumalan koston päivien” kehyksessä. Raamatussa on kaksi Jumalan ”koston” esikuvaa, jotka esitetään Hänen Sanassaan: Hänen kostonsa omaa kansaansa kohtaan sekä myös Hänen kostonsa vihollisiaan kohtaan.

Kolmannen Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” havainnollistaa Jumalan koston Hänen kapinallista kansaansa vastaan, ja tuo kosto sisältää pyhäkön ja joukon kirjaimellisen ja hengellisen tallaamisen. Pyhäkön ja joukon tallaamisen symboliikassa esitetään myös Jumalan koston symboliikkaa Hänen vihollisiaan vastaan. Viimeisinä päivinä Jumalan kosto Hänen kansaansa vastaan esitetään laodikealaisen adventismin ulossylkemisenä pian tulevan sunnuntain yhteydessä. Tuolla tienviitalla Hänen kostonsa Nyky-Babylonia vastaan myös alkaa.

Elävien tutkiva tuomio Laodikean adventismille, jota seuraa toimeenpaneva tuomio Tyyron portolle ja pedolle, jonka selässä se ratsastaa ja jonka yllä se hallitsee, on viimeisten päivien profeettallinen historia, jossa jokaisen näyn vaikutus toteutuu. Jokainen näky on sovellettava noihin kahteen profeettalliseen ajanjaksoon, sillä myöhäissateen metodologia on profeettallisen linjan soveltaminen profeettallisen linjan päälle. Näiden kahden historian alussa Jeesus osoitti ”merkin”, joka todistaa, että tuossa kohdassa elävät kuuluvat maan historian viimeiseen sukupolveen.

Ensimmäinen ajanjakso alkoi, kun sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöiminen alkoi 11. syyskuuta 2001. Tämän tienviitan yhteyteen asetettiin se ”merkki”, jonka Kristus osoitti Luukkaan evankeliumin 21. luvussa.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Nyt, veljet, Jumala tahtoo meidän asettuvan sen miehen rinnalle, joka kantaa lyhtyä; me tahdomme asettua sinne, missä valo on, ja missä Jumala on antanut pasuunalle selvän äänen. Me tahdomme antaa pasuunalle selvän äänen. Olemme olleet neuvottomuudessa, ja olemme olleet epäilyksessä, ja seurakunnat ovat valmiit kuolemaan. Mutta nyt luemme tässä: ’Ja tämän jälkeen minä näin toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa kirkastui hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, ja siitä on tullut riivaajien asuinsija ja kaikkien saastaisten henkien tyyssija ja kaikkien saastaisten ja vihattavien lintujen häkki’ [Ilmestys 18:1, 2].”

”No niin, kuinka voimme tietää tuosta sanomasta mitään, ellemme ole asemassa tunnistaa mitään taivaan valosta silloin, kun se tulee luoksemme? Ja yhtä valmiisti me omaksumme synkimmän eksytyksen, kun se tulee luoksemme joltakulta, joka on kanssamme samaa mieltä, vaikka meillä ei ole hiukkaakaan todistetta siitä, että Jumalan Henki on lähettänyt hänet. Kristus sanoi: ’Minä olen tullut Isäni nimessä, ettekä te ota minua vastaan’ [ks. Joh. 5:43]. Juuri sellaista työtä on täällä tehty Minneapolisin kokouksesta lähtien. Koska Jumala lähettää nimessään sanoman, joka ei ole teidän käsitystenne mukainen, te [päättelette], ettei se voi olla Jumalalta tullut sanoma.” Sermons and Talks, volume 1, 142.